

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 50

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 23 ianuarie 2013

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina		
DECRETE					
23.	— Decret privind conferirea Ordinului <i>Meritul Industrial și Comercial</i> în grad de <i>Comandor</i>	2	caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	9–12	
24.	— Decret privind rechemarea unui ambasador	2	Decizia nr. 1.032 din 29 noiembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional	12–14	
25.	— Decret privind acreditarea unui ambasador	3	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
26.	— Decret privind acreditarea unui ambasador	3	27.	— Ordin al ministrului afacerilor externe privind publicarea schimbului de scrisori semnate la București la 17 octombrie 2012 și, respectiv, la București la 17 decembrie 2012, care constituie Acordul dintre Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene prin care se extinde până la 31 decembrie 2013 valabilitatea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene privind acordarea asistenței financiare, semnat la București la 26 noiembrie 1992	14–15
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE					
Decizia nr. 976 din 22 noiembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104/2002 privind comercializarea mărfurilor în regim duty-free	4–5				
Decizia nr. 1.029 din 29 noiembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	6–7				
Decizia nr. 1.030 din 29 noiembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor	7–9				
Decizia nr. 1.031 din 29 noiembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu					
			★		
			Rectificări	16	

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind conferirea Ordinului *Meritul Industrial și Comercial*
în grad de *Comandor***

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 4 alin. (1), ale art. 7 lit. A și ale art. 11 din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, cu modificările și completările ulterioare,

în semn de apreciere pentru implicarea sa activă și de durată în impulsivarea relațiilor economice româno-germane, îndeosebi prin derularea parteneriatului la nivel de întreprinderi mici și mijlocii, pentru promovarea imaginii României în Landul Baden-Württemberg și susținerea arătată culturii românești,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă Ordinul *Meritul Industrial și Comercial* în grad de *Comandor* domnului Manfred Schmitz-Kaiser, consul onorific al României la Stuttgart, Republica Federală Germania.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

București, 21 ianuarie 2013.

Nr. 23.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T**privind rechemarea unui ambasador**

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (2) și ale art. 100 din Constituția României, republicată,

având în vedere propunerea Guvernului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Art. 1. — Domnul Mihai Ștefan Stuparu se recheamă din calitatea de ambasador extraordinar și plenipotențiar al României în Australia și în Noua Zeelandă.

Art. 2. — Domnul Mihai Ștefan Stuparu își va încheia misiunea în termen de cel mult 90 de zile de la publicarea prezentului decret.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

București, 22 ianuarie 2013.

Nr. 24.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T
privind acreditarea unui ambasador

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (2) și ale art. 100 din Constituția României, republicată,

având în vedere propunerea Guvernului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Gruia Otiliu Jacotă se acreditează în calitatea de ambasador extraordinar și plenipotențiar al României în Regatul Thailandei.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

București, 22 ianuarie 2013.

Nr. 25.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T
privind acreditarea unui ambasador

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (2) și ale art. 100 din Constituția României, republicată,

având în vedere propunerea Guvernului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Gruia Otiliu Jacotă se acreditează în calitatea de ambasador extraordinar și plenipotențiar al României în Republica Populară Democrată Laos.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

București, 22 ianuarie 2013.

Nr. 26.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 976**

din 22 noiembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104/2002 privind comercializarea mărfurilor în regim duty-free

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104/2002 privind comercializarea mărfurilor în regim duty-free, excepție ridicată de Societatea Comercială „Heinrig Impex” — S.R.L. — Filiala București în Dosarul nr. 9.720/2/2011 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 798D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 31 ianuarie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 9.720/2/2011, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104/2002 privind comercializarea mărfurilor în regim duty-free**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Heinrig Impex” — S.R.L. — Filiala București într-o cauză având ca obiect anulare act.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că prin stabilirea unei taxe anuale în cuantum de 100.000 euro pentru fiecare magazin duty-free în parte se restrânge și se limitează accesul liber al persoanei la o activitate economică. De asemenea, sunt afectate și dispozițiile art. 53 din Constituție, având în vedere faptul că restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți poate fi dispusă numai în măsura în care este necesară într-o societate democratică, iar măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau libertății.

În continuare, arată că o astfel de taxă de funcționare nu este prevăzută decât pentru magazinele în regim duty-free, nu și pentru alte magazine de pe teritoriul României.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că prevederile art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104/2002 nu instituie un tratament discriminatoriu, norma fiind aplicabilă tuturor magazinelor duty-free. În ceea ce privește eventuala încălcare a obligației statului de a asigura libertatea economică, arată că reglementarea criticată este de natură a asigura realizarea veniturilor bugetare ale statului, cu consecința protejării unui interes general. Prevederile art. 53 din Constituție nu sunt încălcate, în situația de față nefiind vorba despre restrângerea unor drepturi sau libertăți. Stabilirea unei taxe datorate de către operatorii economici constituie o materializare a obligației stabilite în cuprinsul art. 56 din Constituție, conform căruia „cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice”.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel cum sunt formulate, prevederile legale criticate nu contravin principiului egalității în drepturi atât timp cât se aplică uniform pentru toți cei cărora li se adresează, fără privilegii și fără discriminări, și nici nu restrâng exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale. De asemenea, dispozițiile criticate nu vin în contradicție sub niciun aspect cu normele constituționale care garantează exercitarea liberei inițiative și accesul persoanei la o activitate economică „în condițiile legii” și nici regulii fundamentale potrivit căreia economia României este o economie de piață, bazată pe libera inițiativă și concurență, statul având obligația de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, precum și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție. Instituirea unor taxe pentru anumite activități economice este apanajul fiecărui stat, care, cu respectarea principiului asigurării așezării juste a sarcinilor fiscale, prevăzut de art. 56 din Legea fundamentală, are dreptul și obligația de a stabili contribuțiile cetățenilor, prin impozite și taxe, la cheltuielile publice.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104/2002 privind comercializarea mărfurilor în regim duty-free, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 676 din 11 septembrie 2002, cu următorul cuprins: „*Pentru fiecare an de funcționare a magazinelor duty-free se datorează o taxă anuală de 100.000 euro pentru fiecare magazin. Aceeași taxă se datorează și în cazul comercializării mărfurilor în valută, în regim duty-free, prin magazinele diplomatice sau la bordul aeronavelor care efectuează curse directe având ca destinație un stat terț.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autoarea excepției invocă prevederile constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 41 referitor la muncă și protecția socială a muncii, art. 45 referitor la libertatea economică, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 135 referitor la economia României. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 18 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și prevederile art. 7, art. 23 și art. 29 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în jurisprudența sa constantă, de exemplu Decizia nr. 513 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 26 iunie 2008, a statuat că existența unei obligații exprese a fiecărui cetățean de a contribui prin impozite și taxe la cheltuielile publice, prevăzută la art. 56 alin. (1) din Constituție, și a unei obligații a statului de a proteja interesele naționale în activitatea financiară, conform art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție, este justificată de necesitatea asigurării certitudinii în constituirea ritmică a resurselor financiare ale statului. Astfel, este în afară de orice îndoială că încasarea impozitelor și taxelor constituie sursa principală de

venituri a statului, fiind una dintre expresiile cele mai evidente ale apărării intereselor naționale pe plan financiar. Numai dacă dispune de aceste resurse bugetare statul va fi în măsură să își îndeplinească obligațiile sale față de cetățeni și operatorii economici, care au fost stabilite în art. 135 alin. (2) lit. a) și b) din Constituție.

Totodată, Curtea constată că este neîntemeiată critica de neconstituționalitate privind încălcarea prevederilor art. 45 din Constituție, deoarece, potrivit acestei norme constituționale, este garantată exercitarea „*în condițiile legii*” a accesului liber al persoanelor la o activitate economică, iar textele de lege criticate impun asemenea cerințe legale. Accesul liber la o activitate economică nu exclude, ci, dimpotrivă, implică stabilirea unor limite de exercitare a libertății economice. Prin urmare, statul, în temeiul art. 135 din Legea fundamentală, are obligația să impună reguli de disciplină economică, iar legiuitorul are competența să stabilească sancțiunile corespunzătoare pentru nerespectarea acestora.

În legătură cu invocarea prevederilor constituționale ale art. 16, Curtea reține că principiul egalității în drepturi are în vedere dreptul cetățenilor de a fi egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări. Prin Decizia nr. 35 din 2 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 11 aprilie 1996, sau Decizia nr. 891 din 10 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 593 din 7 august 2008, Curtea Constituțională a reținut că „Principiul egalității cetățenilor se aplică și persoanelor juridice, în măsura în care prin intermediul acestora cetățenii își exercită un drept constituțional [...]”. Or, în cauza de față, autoarea excepției invocă art. 16 din Constituție prin prisma faptului că taxa de funcționare în cuantum de 100.000 euro este prevăzută doar pentru magazinele în regim duty-free, nu și pentru alte magazine de pe teritoriul României. Așa fiind, este evident că dispozițiile art. 16 din Constituție nu au incidență în cauză, neurmărindu-se exercitarea de către persoana fizică, prin intermediul persoanei juridice, a unui drept fundamental, ci apărarea unor interese pur economice ale persoanei juridice.

Prin urmare, Curtea nu poate reține pretinsa încălcare a prevederilor art. 53 din Constituție, deoarece, astfel cum s-a arătat mai sus, nu a constatat restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale și, prin urmare, norma constituțională invocată nu are aplicabilitate în cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104/2002 privind comercializarea mărfurilor în regim duty-free, excepție ridicată de Societatea Comercială „Heinrig Impex” — S.R.L. — Filiala București în Dosarul nr. 9.720/2/2011 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 noiembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.029

din 29 noiembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Petre Lăzăroiu	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Cristinel Marian Radu în Dosarul nr. 55.193/299/2011 al Judecătoriei Sectorului 1 București, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.129D/2012.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată și păstrarea jurisprudenței Curții în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 iunie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 55.193/299/2011, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.**

Excepția a fost ridicată de Cristinel Marian Radu într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții aplicate în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că scopul art. 21 din Constituție este de a garanta tuturor cetățenilor dreptul de a se putea adresa justiției. Or, stabilirea judecătoriei „în raza căreia s-a produs fapta” ca instanță competentă să soluționeze plângerea formulată împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției aduce atingere dreptului de acces liber la justiție al cetățenilor care nu locuiesc în respectiva localitate. Aceștia sunt obligați să suporte cheltuieli considerabile și să aloce un timp îndelungat prin deplasarea la sediul instanței competente să soluționeze plângerea contravențională.

Dispozițiile legale criticate se abat de la principiul legislației contenciosului administrativ, care prevede posibilitatea alegerii competenței de către persoana contestatoare între domiciliul/sediul acesteia și sediul instituției intime. Procesul-verbal de stabilire a unei fapte contravenționale este un act administrativ întocmit de un agent al unei instituții administrative, în exercițiul funcțiunii, astfel că plângerea formulată împotriva acestuia are un caracter juridic contencios, fiind aplicabile în cauză dispozițiile art. 10 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, care dau posibilitatea petentului să

opteze între instanța de la domiciliul/sediul acestuia și cea de la sediul pârâtului (instituția intimată).

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată prin raportare la prevederile art. 21 din Constituție, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie. Nu poate fi reținută nici încălcarea dispozițiilor art. 16 din Legea fundamentală, deoarece toți contravenienții beneficiază de același tratament juridic. Cât privește încălcarea dispozițiilor art. 26 din Constituție, instanța arată că „petenții nu au obligația de a se deplasa în vederea susținerii plângerii contravenționale, prezența personală în fața instanței fiind doar un drept”.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată prin raportare la prevederile art. 21 din Constituție, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie. Totodată, consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă prin raportare la prevederile art. 16 și 26 din Constituție, autorul acesteia neindicând motivele pe care se întemeiază critica sa.

Avocatul Poporului apreciază că textul de lege criticat este constituțional, făcând referire la punctul de vedere reținut în deciziile Curții Constituționale nr. 94 din 4 februarie 2010, nr. 347 din 25 martie 2010 și nr. 1.219 din 29 septembrie 2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins:

— Art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001: „*Plângerea împreună cu dosarul cauzei se trimite de îndată judecătoriei în a cărei circumscripție a fost săvârșită contravenția.*”;

— Art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002: „*Împotriva procesului-verbal de constatare a contravențiilor se poate depune plângere, în termen de 15 zile de la comunicare, la judecătoria în a cărei rază de competență a fost constatată fapta.*”

Autorul excepției apreciază că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție și art. 26 referitor la viața intimă, familială și privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea reține următoarele:

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a mai examinat constituționalitatea dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și a celor ale art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, în raport cu prevederile art. 21 din Legea fundamentală și față de critici similare.

În acest sens este, de exemplu, Decizia nr. 513 din 15 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 25 iulie 2012, prin care Curtea a statuat că art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 nu îngrădește dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, ci instituie norme de procedură privind soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, și anume instanța competentă să soluționeze plângerea. Această modalitate de reglementare reprezintă însă opțiunea legiuitorului, fiind în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție privind competența și procedura în fața instanțelor judecătorești. Prin reglementarea criticată legiuitorul nu a înțeles să limiteze controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, ci să asigure un climat de ordine, indispensabil exercitării, în condiții optime, a acestor drepturi constituționale. De altfel, Curtea a constatat că, potrivit art. 34 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, hotărârea judecătorească prin care s-a soluționat plângerea împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de

aplicare a sancțiunii poate fi atacată cu recurs la secția de contencios administrativ a tribunalului, dacă prin lege nu se prevede altfel.

Totodată, Curtea a statuat că art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, care instituie norme de procedură privind soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, nu îngrădește accesul liber la justiție al persoanelor interesate și nu contravine dreptului la un proces echitabil. Dimpotrivă, reglementarea competenței teritoriale a instanțelor judecătorești în cauzele având ca obiect plângerile împotriva proceselor-verbale de contravenție prin care se constată încălcări ale dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice este menită să dea expresie garanțiilor constituționale invocate, prin asigurarea administrării cu celeritate a probelor strânse de lucrătorii poliției rutiere.

Neintervenind elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței, considerentele de principiu reținute de Curtea Constituțională își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Referitor la problema existenței unei contradicții între dispozițiile art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, precum și ale art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 și normele care reglementează contenciosul administrativ, Curtea reține că aceasta excedează controlului de constituționalitate.

Totodată, Curtea observă că autorul excepției nu motivează excepția sub aspectul încălcării prevederilor art. 16 și 26 din Constituție, or, instanța de contencios constituțional nu se poate substitui acestuia în formularea criticilor de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Cristinel Marian Radu în Dosarul nr. 55.193/299/2011 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 noiembrie 2012.

PREȘEDINTE,
PETRE LĂZĂROIU

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.030

din 29 noiembrie 2012

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 alin. (5)
din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare
și pentru siguranța alimentelor**

Petre Lăzăroiu — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Ion Predescu — judecător

Tudorel Toader — judecător
Simina Gagu — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, excepție ridicată de Asociația Experților Veterinari Oficiali și a Laboratoarelor Autorizate pentru Siguranța Alimentelor în Dosarul nr. 715/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 1.189D/2012 al Curții Constituționale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autorul excepției a transmis note scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, deoarece critica de neconstituționalitate vizează aspecte de aplicare a legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 mai 2012, pronunțată în Dosarul nr. 715/2/2012, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 62 din Legea nr. 215/2004.**

Excepția a fost ridicată de Asociația Experților Veterinari Oficiali și a Laboratoarelor Autorizate pentru Siguranța Alimentelor într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece încalcă regulile constituționale privind economia bazată pe concurență loială. În acest sens, arată că, în temeiul acestor prevederi, a fost emis Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 17/2011 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Programului acțiunilor de supraveghere, prevenire, control și eradicare a bolilor la animale, a celor transmisibile de la animale la om, protecția animalelor și protecția mediului, de identificare și înregistrare a bovinelor, suinelor, ovinelor și caprinelor pentru anul 2011, precum și a Normelor metodologice de aplicare a Programului de supraveghere și control în domeniul siguranței alimentelor pentru anul 2011. Astfel, art. 3 din ordin prevede că „*Pentru asigurarea prin analize de laborator pentru realizarea acțiunilor de supraveghere, prevenire, control și eradicare a bolilor la animale, a celor transmisibile de la animale la om, protecția animalelor și protecția mediului, precum și a unui autocontrol privind sănătatea animală și siguranța alimentelor conform prevederilor legale în vigoare, operatorii economici pot încheia, în condițiile legii, contracte cu laboratoarele centrale, zonale și județene ale autorității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor pentru efectuarea de analize pentru produsele supuse supravegherii și controlului, cuprinse în programele prevăzute la art. 1.*” În aceste condiții se încalcă regulile privind concurența, așa cum acestea sunt consacrate în art. 9 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996. Astfel, Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor nu asigură imparțialitatea și echidistanța obligatorii, deoarece laboratoarele de stat din subordinea acestei autorități sunt în același timp arbitru și jucător pe piața efectuării contra cost a examenelor de laborator din cadrul programelor de autocontrol. Se încalcă în acest mod și dispozițiile Legii nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților

publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției.

În susținerea criticii de neconstituționalitate sunt invocate Regulamentul (CE) nr. 882/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind controalele oficiale efectuate pentru a asigura verificarea conformității cu legislația privind hrana pentru animale și produsele alimentare și cu normele de sănătate animală și de bunăstare a animalelor și Regulamentul (CE) nr. 178/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 ianuarie 2002 de stabilire a principiilor și a cerințelor generale ale legislației alimentare, de instituire a Autorității Europene pentru Siguranța Alimentară și de stabilire a procedurilor în domeniul siguranței produselor alimentare.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu sunt de natură să aducă atingere concurenței loiale, iar problemele sesizate pot apărea doar în legătură cu modul în care aceste norme sunt puse efectiv în aplicare.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 48 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 sunt constituționale, reținând că stabilirea modalității de realizare a veniturilor proprii pentru anumite categorii de unități cu atribuții în domeniul sanitar-veterinar este în acord cu dispozițiile art. 135 din Constituție și că funcționarea și dezvoltarea economiei de piață se realizează în condițiile în care piața îndeplinește un rol deosebit în reglarea activității, a comportamentului operatorilor economici, în alocarea și utilizarea resurselor.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise ale autorului excepției, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 48 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 94 din 31 ianuarie 2004, modificate prin art. I pct. 62 din Legea nr. 215/2004 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 42/2004, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 531 din 14 iunie 2004. Prevederile legale criticate au următorul cuprins: „*Veniturile proprii pentru instituțiile prevăzute la art. 5 lit. b) și c) se constituie din exercitarea activității de inspecție și control sanitar-veterinar, din tarife pentru activități sanitar-veterinare și de laborator, din consultanță și din alte prestații specifice: acțiuni de dezinsecție, deratizare, examene și lucrări de laborator, precum și din alte activități din domeniul sanitar-veterinar.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale criticate încalcă dispozițiile din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 20 alin. (2) privind prioritatea reglementărilor internaționale în cazul existenței unor neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului și art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a)

privind economia României și obligația statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autorul acesteia își argumentează critica prevederilor art. 48 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004, referitoare la sursa veniturilor proprii ale institutelor veterinare și ale direcțiilor sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor județene și a municipiului București, prin prisma modului în care aceste norme au fost puse în executare prin Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 17/2011 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Programului acțiunilor de supraveghere, prevenire, control și eradicare a bolilor la animale, a celor transmisibile de la animale la om, protecția animalelor și protecția mediului, de

identificare și înregistrare a bovinelor, suinelor, ovinelor și caprinelor pentru anul 2011, precum și a Normelor metodologice de aplicare a Programului de supraveghere și control în domeniul siguranței alimentelor pentru anul 2011, ordin publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 6 aprilie 2011.

În aceste condiții, Curtea constată că în cauza de față autorul nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci învederează aspecte care, ținând de interpretarea și aplicarea legii de către autoritățile publice abilitate în acest scop, nu intră în sfera contenciosului constituțional.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004, astfel cum a fost formulată, urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, excepție ridicată de Asociația Experților Veterinari Oficiali și a Laboratoarelor Autorizate pentru Siguranța Alimentelor în Dosarul nr. 715/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 noiembrie 2012.

PREȘEDINTE,
PETRE LĂZĂROIU

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.031

din 29 noiembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Petre Lăzăroiu	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice, în Dosarul nr. 29.074/3/2010

(1.061/2012) al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului nr. 1.191D/2012 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspund părțile Maria Obancea, Niculaie Obancia, Anica Paraschiv și Doinița Marcu, prin avocatul Antoniu Obancia, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul avocatului părților, care solicită respingerea criticii de neconstituționalitate. În acest sens, susține că prevederile legale atacate reglementează, în acord cu art. 1 alin. (3) și art. 16 din Constituție, dreptul oricărei persoane care a suferit condamnări cu caracter politic de a obține, în condițiile legii, despăgubiri reprezentând echivalentul valorii bunurilor confiscate prin hotărâre de condamnare sau ca efect al măsurii administrative,

indiferent dacă este vorba de bunuri mobile sau imobile. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 iunie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 29.074/3/2010 (1.061/2012), **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.**

Excepția a fost ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice, cu prilejul soluționării recursului împotriva Deciziei civile nr. 2.297A din 21 decembrie 2011, pronunțată de Tribunalul București — Secția a IV-a civilă într-o cauză având ca obiect cererea de acordare a unor despăgubiri în temeiul Legii nr. 221/2009.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dreptul la restituire sau la acordarea unor despăgubiri nu este un drept absolut și poate fi supus unor condiții sau limitări. Prin urmare, nu se poate afirma că în materia despăgubirilor pentru daunele materiale suferite de foștii deținuți politici în perioada comunistă ar exista o obligație a statului de a le acorda. Invocă în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 1.358 din 21 octombrie 2010, prin care s-a reținut că nu poate exista decât o obligație „morală” a statului de a acorda despăgubiri persoanelor persecutate în perioada comunistă, precum și aspecte din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Este adevărat că acordarea de despăgubiri pentru daune materiale este la libera apreciere a legiuitorului, care, în temeiul art. 61 din Constituție, are competența de a stabili condițiile și criteriile de acordare a acestui drept. Însă Parlamentul este în măsură să opteze pentru adoptarea oricărei soluții legislative de acordare a unor măsuri reparatorii celor îndreptății pentru daunele suferite în perioada comunistă, dar cu respectarea prevederilor și principiilor Constituției.

În continuare, autorul excepției arată că, în materia acordării de despăgubiri pentru daunele materiale suferite de persoanele persecutate din motive politice în perioada comunistă, există norme juridice cu aceeași finalitate: art. 7 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrivire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România, art. 1 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 și art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009.

De asemenea, menționează că textul de lege criticat instituie un tratament juridic diferit al beneficiarilor săi în raport cu persoanele îndreptățite care au urmat procedura administrativă prevăzută de Legea nr. 10/2001 și cea prevăzută de titlul VII al

Legii nr. 247/2005, nejustificat în condițiile în care, prin listarea Fondului Proprietatea la Bursa de Valori București la data de 25 ianuarie 2011, posibilitatea valorificării acțiunilor acordate în baza Legii nr. 247/2005 a devenit efectivă.

Pe cale de consecință, acordarea de despăgubiri pentru daunele materiale suferite de foștii deținuți politici, astfel cum este reglementată prin prevederile de lege criticate, contravine regulilor constituționale privind statul de drept, democratic și social, în care dreptatea este o valoare supremă și încalcă normele de tehnică legislativă, prin crearea unor situații de incoerență și instabilitate. În același timp, se încalcă și regulile referitoare la precizia și claritatea normei juridice, deoarece legiuitorul nu a indicat în mod expres natura bunurilor pentru care s-a prevăzut acordarea despăgubirilor.

Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie apreciază că excepția este neîntemeiată, deoarece Parlamentul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea dreptului de proprietate, având posibilitatea de a institui și limitări rezonabile în valorificarea acestuia ca drept subiectiv garantat de Constituție. De asemenea, textul de lege criticat permite instanțelor judecătorești să acorde celor îndreptății despăgubiri reprezentând echivalentul valorii bunurilor confiscate prin hotărâri de condamnare cu caracter politic sau ca efect al unor măsuri administrative asimilate acestora, doar dacă persoanele respective nu au beneficiat de măsuri reparatorii instituite printr-o altă lege specială. În plus, textul de lege criticat se aplică în mod egal persoanelor care se încadrează în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că își menține punctul de vedere exprimat anterior în Dosarul Curții Constituționale nr. 846D/2012, formulat în sensul constituționalității prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009. Cu acel prilej, Avocatul Poporului a arătat că prevederile de lege criticate fac parte din categoria actelor normative prin care s-a legiferat în domeniul măsurilor reparatorii care se acordă persoanelor privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora. Legiuitorul este liber să opteze atât în privința măsurilor reparatorii, cât și a întinderii și a modalității de acordare a acestora, în funcție de situația concretă a persoanelor îndreptățite de a beneficia de aceste despăgubiri. Referitor la critica privind existența unor reglementări paralele în domeniul măsurilor reparatorii care se acordă persoanelor care au fost supuse condamnărilor cu caracter politic sau măsurilor administrative asimilate acestora, precizează că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, și nu compararea mai multor prevederi legale între ele.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile avocatului părților, concluziile procurorului,

prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, astfel cum au fost modificate prin art. XIII pct. 2 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010. Acestea au următorul cuprins:

„(1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței prevăzute la art. 4 alin. (4), în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la: [...]

b) acordarea de despăgubiri reprezentând echivalentul valorii bunurilor confiscate prin hotărâre de condamnare sau ca efect al măsurii administrative, dacă bunurile respective nu i-au fost restituite sau nu a obținut despăgubiri prin echivalent în condițiile Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau ale Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu modificările și completările ulterioare;”.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale criticate încalcă dispozițiile din Constituție cuprinse în: art. 1 alin. (3) și (5) privind statul de drept, democratic și social și obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor și art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009, Curtea reține că această reglementare a mai fost supusă controlului de constituționalitate, exercitat prin prisma unor critici de neconstituționalitate similare celor invocate în cauză [a se vedea Decizia nr. 796 din 27 septembrie 2012*), nepublicată până la data pronunțării prezentei decizii].

Cu acel prilej, Curtea, examinând criticile de neconstituționalitate formulate de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice, a reținut că acestea se bazează, în esență, pe argumentele ce au fundamentat soluția de admitere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009, pronunțată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.358 din 21 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010.

În același timp, Curtea a constatat că această decizie nu se poate aplica *ad similibus* prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009, întrucât obiectul de reglementare al acestor norme este distinct de cel al art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi. Astfel,

dispozițiile legale declarate neconstituționale stabileau „acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare”, în timp ce art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 vizează „acordarea de despăgubiri reprezentând echivalentul valorii bunurilor confiscate prin hotărâre de condamnare sau ca efect al măsurii administrative”. Așadar, natura despăgubirilor reglementate de cele două texte este diferită, în sensul că art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 reglementează acordarea despăgubirilor pentru prejudicii morale, în timp ce la art. 5 alin. (1) lit. b) din lege sunt prevăzute despăgubiri pentru prejudicii materiale. Această distincție este esențială sub aspectul regimului juridic specific și determină lipsa de incidență a considerentelor referitoare la încălcarea art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție.

De asemenea, examinând prevederile art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009, Curtea a reținut că acestea reglementează acordarea de despăgubiri pentru prejudicii materiale reprezentând echivalentul valorii bunurilor confiscate prin hotărâre de condamnare cu caracter politic sau ca efect al măsurii administrative asimilate acesteia. Legea nr. 221/2009 este un act normativ cu caracter reparatoriu ce completează cadrul juridic preexistent în momentul adoptării sale în materia reparațiilor pentru suferințele cauzate de regimul comunist. Caracterul complementar al acestui act normativ rezultă din normele de trimitere la celelalte acte normative în vigoare din domeniu, cuprinse în art. 5 alin. (4) din lege.

În privința acordării despăgubirilor pentru prejudicii materiale, Curtea a constatat că, deși textul art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 nu prevede *expressis verbis* natura acestora, respectiv bunuri mobile sau imobile, aceasta nu reprezintă un argument suficient pentru constatarea neconstituționalității normei juridice. În acest sens, Curtea a observat că, potrivit prevederilor de lege examinate, acordarea acestor despăgubiri reprezentând echivalentul valorii bunurilor confiscate acționează în condițiile în care bunurile respective nu au fost restituite ori nu s-au obținut despăgubiri prin echivalent în condițiile Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, sau ale Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005. Totodată, conform art. 5 alin. (5) din Legea nr. 221/2009, „Acordarea de despăgubiri în condițiile prevăzute la alin. (1) lit. b) atrage încetarea de drept a procedurilor de soluționare a notificărilor depuse potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau Legii nr. 247/2005, cu modificările și completările ulterioare.”

În fine, Curtea a reținut că identificarea textelor de lege în vigoare, incidente într-un anumit domeniu la un moment dat, și coroborarea acestora în funcție de aprecierea rangului actului normativ din care norma juridică incidentă face parte, urmate de interpretarea și aplicarea acestora în cazuri concrete, caracterizate prin împrejurări de fapt proprii, reprezintă operațiuni ce intră în competența judecătorului *a quo*.

Având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate prin decizia menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

*) Decizia nr. 796 din 27 septembrie 2012 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 832 din 11 decembrie 2012.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice, în Dosarul nr. 29.074/3/2010 (1.061/2012) al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 noiembrie 2012.

PREȘEDINTE,
PETRE LĂZĂROIU

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.032

din 29 noiembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional

Petre Lăzăroiu	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, excepție ridicată de Virgil-Ioan Ogorean în Dosarul nr. 7.650/102/2011 (număr în format vechi 10.464/2011) al Tribunalului Mureș — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 1.204D/2012 al Curții Constituționale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale (concretizată în deciziile nr. 544 din 24 mai 2012 și nr. 1.149 din 28 septembrie 2010), precum și aspecte din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 aprilie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 7.650/102/2011 (număr în format vechi 10.464/2011), **Tribunalul Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional.**

Excepția a fost ridicată de Virgil-Ioan Ogorean într-o cauză având ca obiect plata pensiei într-un anumit cuantum.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile art. 17 din Legea nr. 329/2009 sunt neconstituționale, deoarece creează inechitate și nedreptate între pensionari.

Astfel, dacă pensionarilor (indiferent de sistemul de pensii din care provin) care au dobândit dreptul la pensie într-un cuantum mai mic sau egal cu câștigul salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2010, li se permite în continuare cumulul pensiei cu veniturile realizate, celor care au o pensie cu un cuantum mai mare decât câștigul salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat nu li se mai permite acest cumul.

Potrivit autorului excepției, crearea unei echități între pensionari presupune fie interzicerea cumulului pensiei cu veniturile salariale în toate situațiile, fie permiterea în cazul tuturor pensionarilor a cumulului veniturilor salariale cu pensia

până la limita câștigului salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale.

Or, prin interzicerea totală a cumulului veniturilor salariale cu pensia până la limita câștigului salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat numai în cazul pensionarilor care au o pensie mai mare decât acest cuantum, se creează o mare inechitate între cetățenii români, o discriminare între două categorii de pensionari și privilegii doar pentru cei care au o pensie mai mică decât limita arătată mai sus. Totodată, este îngădit dreptul fundamental la muncă.

De asemenea, autorul excepției arată că, odată ce a fost stabilit dreptul la pensie, acesta reprezintă un „*bun*” asupra căruia există un drept de proprietate, conținutul și limitele acestuia fiind clar stabilite prin decizia de pensionare. Dacă s-a apreciat că în condițiile crizei economice se impunea luarea unor măsuri de restricționare a cheltuielilor bugetare, concretizate în restrângerea dreptului de a cumula pensia cu veniturile salariale până la un anumit nivel, de acel nivel trebuiau să beneficieze toți pensionarii, nu numai cei cu pensii mici. În acest fel, se produce, practic, o expropriere, fără a exista o cauză de utilitate publică și fără o dreptă și prealabilă despăgubire.

Tribunalul Mureș — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, sens în care invocă Decizia din 20 martie 2012, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Ionel Panfile împotriva României*, prin care s-a statuat că regimul cumulului pensiilor cu veniturile salariale, în scopul reducerii cheltuielilor bugetare, nu încalcă art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție. De asemenea, prin stabilirea unui prag al cuantumului pensiei se creează o discriminare între asigurați, însă această diferențiere are o motivare obiectivă și rezonabilă.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 17 din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 9 noiembrie 2009, cu următorul cuprins:

„(1) *Beneficiarii dreptului la pensie aparținând atât sistemului public de pensii, cât și sistemelor neintegrate sistemului public care realizează venituri salariale sau, după caz, asimilate salariilor, potrivit legii, realizate din exercitarea unei activități pe bază de contract individual de muncă, raport de serviciu sau în baza actului de numire, potrivit legii, în cadrul autorităților și instituțiilor publice centrale și locale, indiferent de modul de finanțare și subordonare, precum și în cadrul regiilor autonome, societăților naționale, companiilor naționale și societăților*

comerciale la care capitalul social este deținut integral sau majoritar de stat ori de o unitate administrativ-teritorială, pot cumula pensia netă cu veniturile astfel realizate, dacă nivelul acesteia nu depășește nivelul câștigului salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat.

(2) *Prevederile alin. (1) sunt aplicabile persoanelor care:*

a) *la data intrării în vigoare a prezentului capitol sunt pensionari cumularzi;*

b) *după data intrării în vigoare a prezentului capitol devin pensionari cumularzi.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale criticate încalcă dispozițiile din Constituție cuprinse în: art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 41 alin. (1) privind dreptul la muncă și art. 44 alin. (1) și (3) privind dreptul de proprietate privată și condițiile exproprierii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 17 din Legea nr. 329/2009 au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție, invocate și în prezenta cauză (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 1.149 din 28 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 711 din 26 octombrie 2010, Decizia nr. 297 din 1 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 20 iulie 2011, Decizia nr. 368 din 22 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 4 iulie 2011, Decizia nr. 378 din 22 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 4 iulie 2011, Decizia nr. 544 din 24 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 402 din 15 iunie 2012).

Cu acele prilejuri, Curtea a statuat că nicio dispoziție constituțională nu împiedică legiuitorul să suprimă cumulul pensiei cu salariul, cu condiția ca o asemenea măsură să se aplice în mod egal pentru toți cetățenii, iar eventualele diferențe de tratament să aibă o rațiune licită.

Curtea a constatat că nivelul pensiei nete până la care poate opera cumulul la nivelul salariului mediu brut pe economie utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat (devenit, în prezent, câștigul salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 11/2011 privind utilizarea indicatorului de referință câștigul salarial mediu brut în actele normative din domeniul muncii și protecției sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 111 din 11 februarie 2011) respectă condițiile de obiectivitate (este expres prevăzut de lege, previzibil și determinabil) și rezonabilitate (nivelul salariului mediu brut pe economie constituie o opțiune justă și echilibrată) impuse de principiul nediscriminării. Totodată, Curtea a reținut că măsura adoptată este proporțională cu situația care a determinat-o, respectiv situația de criză economică în care se regăsește statul, fiind rezultatul unui echilibru între scopul declarat al legii și mijloacele folosite în realizarea lui, și este aplicată în mod nediscriminatoriu tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei.

Totodată, Curtea a reținut că prestațiile cu titlu de pensie pentru perioadele viitoare nu intră în sfera de incidență a dreptului de proprietate, acest drept putând fi invocat numai cu privire la perioadele pentru care pensia a fost în plată.

De asemenea, Curtea a mai arătat că soluția legislativă care instituie un anumit cuantum sau prag valoric, apreciat ca rezonabil, corespunde unei opțiuni exclusive a legiuitorului, nefiind deci o problemă de resortul contenciosului constituțional.

De altfel, prin Decizia din 20 martie 2012, pronunțată în Cauza *Ionel Panfile împotriva României* (paragrafele 17—25), Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că măsura

interzicerii cumulului pensiei cu salariul este prevăzută de lege, urmărește un scop legitim, respectă justul echilibru între interesele generale ale comunității și protecția drepturilor fundamentale ale indivizilor, precum și faptul că, în domeniul social, statul dispune de o marjă largă de apreciere.

Având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Distinct de acestea, Curtea reține că susținerea autorului excepției în sensul de a se permite tuturor pensionarilor cumulul

veniturilor salariale cu pensia până la limita câștigului salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale, vizează, în realitate, o modificare a prevederilor de lege criticate, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale. În acest sens, dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 stabilesc regula conform căreia „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, excepție ridicată de Virgil-Ioan Ogorean în Dosarul nr. 7.650/102/2011 (număr în format vechi 10.464/2011) al Tribunalului Mureș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 noiembrie 2012.

PREȘEDINTE,
PETRE LĂZĂROIU

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE

ORDIN

privind publicarea schimbului de scrisori semnate la București la 17 octombrie 2012 și, respectiv, la București la 17 decembrie 2012, care constituie Acordul dintre Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene prin care se extinde până la 31 decembrie 2013 valabilitatea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene privind acordarea asistenței financiare, semnat la București la 26 noiembrie 1992

În baza art. 38 alin. (4) din Legea nr. 590/2003 privind tratatele, în temeiul art. 46 alin. (3) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor externe emite prezentul ordin.

Articol unic. — Se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, schimbul de scrisori semnate la București la 17 octombrie 2012 și, respectiv, la București la 17 decembrie 2012, care constituie Acordul dintre Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene prin care se extinde până la

31 decembrie 2013 valabilitatea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene privind acordarea asistenței financiare, semnat la București la 26 noiembrie 1992. Scrisorile sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

p. Ministrul afacerilor externe,
George Ciamba,
secretar de stat

București, 12 ianuarie 2013.
Nr. 27.

ANEXĂ

H2-1/4213

București, 17 decembrie 2012

Domnului **Jean-Hubert Lebet**,
ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Confederației Elvețiene în România

Excelență,

Am onoarea să confirm primirea scrisorii dumneavoastră din 17 octombrie 2012 cu privire la Acordul dintre Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene privind acordarea asistenței financiare, semnat la București la 26 noiembrie 1992, cu următorul conținut:

„Am onoarea să mă refer la Acordul dintre Guvernul Confederației Elvețiene și Guvernul României privind acordarea asistenței financiare („Acordul”), semnat la 26 noiembrie 1992 la București, a cărui valabilitate a fost prelungită până la 31 decembrie 2012, prin acordul din 21 decembrie 2011 dintre cele două guverne.

Conform articolului 10 din Acordul menționat, Guvernul elvețian confirmă:

(i) acordul său pentru extinderea valabilității Acordului (art. 12.2 al Acordului) până la 31 decembrie 2013 sau până la o altă dată ce va fi agreată de părțile contractante.

Toate celelalte prevederi ale Acordului și amendamentele subsecvente ale Acordului rămân în vigoare.

Conform Acordului, această scrisoare, împreună cu răspunsul dumneavoastră care va confirma aprobarea de către Guvernul dumneavoastră a amendamentului de mai sus, va produce efecte juridice.

V-aș fi recunoscător dacă ați putea confirma faptul că Guvernul României este de acord cu conținutul acestei scrisori.”

Am onoarea ca în numele Guvernului României să confirm că prevederile cuprinse în scrisoarea dumneavoastră din 17 octombrie 2012 sunt acceptabile și că scrisoarea dumneavoastră împreună cu această scrisoare de răspuns constituie un Acord între cele două guverne, prin care se extinde până la 31 decembrie 2013 valabilitatea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene privind acordarea asistenței financiare, semnat la București, la 26 noiembrie 1992, și care intră în vigoare la data acestei scrisori de răspuns.

Vă rog să primiți, Excelență, asigurarea înaltei mele considerațiuni.

Pentru Guvernul României,
Titus Corlățean,
ministrul afacerilor externe

Traducere în limba română
Scrisoarea părții elvețiene

București, 17 octombrie 2012

Ministerului Afacerilor Externe
Domnului **Titus Corlățean**,
ministru

Excelență,

Am onoarea să mă refer la Acordul dintre Guvernul Confederației Elvețiene și Guvernul României privind acordarea asistenței financiare („Acordul”), semnat la 26 noiembrie 1992 la București, a cărui valabilitate a fost prelungită până la 31 decembrie 2012, prin acordul din 21 decembrie 2011 dintre cele două guverne.

Conform articolului 10 din Acordul menționat, Guvernul elvețian confirmă:

(i) acordul său pentru extinderea valabilității Acordului (art. 12.2 al Acordului) până la 31 decembrie 2013 sau până la o altă dată ce va fi agreată de părțile contractante.

Toate celelalte prevederi ale Acordului și amendamentele subsecvente ale Acordului rămân în vigoare.

Conform Acordului, această scrisoare, împreună cu răspunsul dumneavoastră care va confirma aprobarea de către Guvernul dumneavoastră a amendamentului de mai sus, va produce efecte juridice.

V-aș fi recunoscător dacă ați putea confirma faptul că Guvernul României este de acord cu conținutul acestei scrisori.

Vă rog să primiți, Excelență, asigurarea înaltei mele considerațiuni.

Pentru Guvernul Confederației Elvețiene,
Jean-Hubert Lebet,
ambasador

★

RECTIFICĂRI

În cuprinsul Normelor Băncii Naționale a României nr. 2/2012 în aplicarea Regulamentului Băncii Naționale a României nr. 11/2012 privind piața primară a titlurilor de stat administrată de Banca Națională a României, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 783 din 21 noiembrie 2012, se fac următoarele rectificări:

— la anexele la norme nr. 3.2, la lit. C pct. 2, nr. 4.1, la lit. C pct. 2, nr. 5.1, la lit. C pct. 2, și nr. 5.3, la lit. C pct. 2, în loc de: „valoarea nominală aferentă titlurilor de stat denuminate în...” se va citi: „costul titlurilor de stat denuminate în...”;

— la anexa la norme nr. 4.2, la lit. C pct. 2, în loc de: „valoarea nominală aferentă titlurilor de stat denuminate în...” se va citi: „valoarea nominală/costul titlurilor de stat denuminate în...”;

— la anexa nr. 5.2 la norme, în cadrul tabelului prevăzut la lit. B, în loc de:

„TOTAL GENERAL	*****		***** ”
----------------	-------	--	---------

se va citi:

„TOTAL GENERAL	*****	***** ”	
----------------	-------	---------	--

★

În anexa la Ordinul ministrului economiei, comerțului și mediului de afaceri nr. 2.458/2012 pentru aprobarea formularului de prezentare a informațiilor privind cantitățile totale de benzină și motorină introduse pe piață, detaliate pe sortimente și regiuni de dezvoltare ale României, de către producătorii, importatorii și distribuitorii finali de benzină și motorină, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 784 din 21 noiembrie 2012, se face următoarea rectificare:

— la nota de subsol 1) lit. A—D, în loc de: „lei” se va citi: „COR”.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 603110